

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 922/24
22.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Здравке Ђурђевић, председника већа, мр Сретка Јанковића и Драгољуба Албијанића, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 122 став 3 у вези става 2 КЗ и др., одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Душанке Јовановић Шуњаре, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.6/23 од 09.05.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Душанке Јовановић Шуњара, **дана 22. 10. 2024. године**, донео је

ПРЕСУДУ

Усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.6/23 од 09.05.2024. године у погледу одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што Апелациони суд у Београду окривљеном АА, сходно одредби члана 67 КЗ, **опозива условну осуду**, која му је изречена пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр.537/19 од 20.10.2020. године, па се узима као утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, те се задржава као правилно утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ, за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим и задржава као правилно утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, па се окривљени, сходно одредби члана 60 и 63 КЗ, **ОСУЂУЈЕ** на **јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци**, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.07.2022. године до 12.07.2023. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 12.07.2023. године до 09.05.2024. године, те се окривљени, сходно одредби члана 264 ЗКП, **ОБАВЕЗУЈЕ да надокнади трошкове кривичног поступка**, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, док се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Душанке Јовановић Шуњаре, **ОДБИЈА** као неоснована и побијана пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.6/23 од 09.05.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, па су му претходно утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ казна затвора у трајању од 3 године, за кривично дело из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, казна затвора у трајању од 1 године, па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору, који му је одређен решењем Вишег суда у Београду Кппд.бр.287/22 од 12.07.2022. године, који му се рачуна од 11.07.2022. године, када је ухапшен до 12.07.2023. године, када му је притвор укинут, као и време проведено на мери забране напуштања стана, рачунајући од 12.07.2023. године до 09.05.2024. године.

Сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ББ, ВВ и ГГ ради остваривања имовинскоправног захтева упућени су на парнични поступак.

Сходно одредби члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА ослобођен је од дужности да надокнади трошкове кривичног поступка, тако да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због повреде кривичног закона из члана 437 тачка 2 у вези члана 439 тачка 3 ЗКП, одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама из члана 437 тачка 4 у вези члана 441 став 1 и став 4 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду и окривљеном АА опозове условну осуду, изречену пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр.537/19 од 20.10.2020. године и да му узме казну затвора у трајању од 1 године из опозване условне осуде као утврђену, да му за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ утврди казну затвора у дужем трајању и да му узме као утврђену казну затвора у трајању од 1 године за кривично дело лака телесна повреда, те да му изрекне јединствену казну затвора у трајању не краћем од 5 година и да окривљеног обавезе да накнади трошкове кривичног поступка;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Душанка Јовановић Шуњара, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и члана 438 став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439 став 1 тачка 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 ЗКП и неправилне одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, донесе ослобађајућу пресуду у односу на кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ, на основу члана 423 став 1 тачка 1 ЗКП, а у односу на кривично дело из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ да донесе ослобађајућу пресуду, сходно одредби члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, или да укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, те да бранилац буде обавештена о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.969/24 од 23.08.2024. године предложио је да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу јавног тужиоца и окривљеном АА опозове условну осуду изречену пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр.537/19 од 20.10.2020. године и узме казну затвора у трајању од 1 године као утврђену, те да му за кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ утврди казну затвора у дужем временском трајању од изречене и да узме као утврђену казну затвора у трајању од 1 године за кривично дело из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ и да му изрекне јединствену казну затвора у трајању не краћем од 5 година, као и да се окривљени обавезе да надокнади трошкове кривичног поступка, а да жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Душанке Јовановић Шуњара одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Душанке Јовановић Шуњара, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом и жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду мишљење надлежног јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, одлучио као у изреци.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда тако што се истиче да је изрека пресуде неразумљива, јер је током поступка из доказа утврђено другачије чињенично стање од радњи које су описане у оптужници, те да је изрека прилагођена оптужници, а оптужница није доказана у погледу следа догађаја и радњи које су се дешавале. Жалбом се у суштини даје сопствена оцена изведених доказа, указује се да је окривљени поступао у нужној одбрани, па се истиче да су на главном претресу предочене фотографије са ЦД, па се вештак изјаснио о механизму настанка повреде на врату окривљеног, а што је кључан доказ за утврђивање нужне одбране и провере истинитости одбране окривљеног, да га је сведок држао док га је покојни оштећени давио и цепао мајицу, што првостепени суд није ценио, нити је у образложењу пресуде наведен ЦД као доказ. Затим се жалбом истиче да је првостепени суд занемарио и пропустио да цени допринос покојног оштећеног у предметном догађају, да је током поступка био споран механизам настанка повреде код покојног оштећеног, да ли је био ударац песницом или дланом отворене десне шаке, кореном шаке која је била савијена на горе, јер су се судски вештаци изјаснили да је веома тешко да се утврди услед ког удараца су настале повреде које су довеле до смртног исхода, па је у том смислу и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. У односу на кривично дело из члана 122 став 2 КЗ у жалби се истиче да постоје битне повреде одредаба кривичног поступка и да је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истиче се да је општепозната чињеница да кључеви од браве мотора стоје с десне стране возача, а не испред возача, а оштећени је у истражном поступку одговорио на питање браниоца у ком положају му је било тело када је завукао десну руку на унутрашњост аутомобила у коме је седео окривљени, да је био окренут лицем ка аутомобилу, а да је ударен оним делом оквира врата, који се налази изнад браве возача, па је чињенично стање непотпуно утврђено.

По оцени овог суда побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, имајући у виду да је првостепени суд о свим одлучним

чињеницама у образложењу пресуде дао јасне, аргументоване и непротивречне разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, изрека пресуде је јасна и разумљива и садржи све што у смислу одредаба ЗКП треба да садржи, те је у складу са разлозима датим у образложењу побијане пресуде.

Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање у односу на кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ, па је прихватио део одбране окривљеног у коме је навео да је критичном приликом оштећени ДД као пешак прелазио обележени пешачки прелаз са семафором који није био у функцији, а што произилази и из записника о увиђају од 10.07.2022. године. Одбрану окривљеног да му је оштећени показао средњи прст и почео да му псује мајку циганску, да га је позвао да се побију, због чега је он изашао из аута да би га упитао у чему је проблем, а да је оштећени био у видно алкохолисаном стању, насрнуо на њега и ухватио га за врат, поцепао му мајицу, те да се он уплашио од оштећеног и ударио га у самоодбрани, првостепени суд правилно није прихватио, имајући у виду вербалну расправу која је претходила самом физичком сукобу, те чињеницу да је окривљени први одгурнуо оштећеног, што је неспорно утврђено, па је правилно суд правилно нашао да окривљени није поступао у нужној одбрани. Наиме, првостепени суд је из исказа сведока ЂЂ и ЕЕ, које је прихватио и детаљно образложио, као и писаних доказа у списима правилно утврдио да оштећени није предузео први напад, па самим тим ни окривљени није имао разлога да предузме одбрану, која би неопходно била потребана да од свог добра одбије противправни напад, већ је свесно и вољно ушао у сукоб, при чему је суд посебно имао у виду и околност да је окривљеног држао пријатељ оштећеног, сведок ДД, али је окривљени успео да се ослободи од њега, те да је ударац оштећеном задао након што је био апсолутно слободан, дакле није био угрожен од стране оштећеног или његовог пријатеља, који га је несумњиво пре задатог ударца држао. Окривљени је изјавио да је оштећени био крупнији од њега, по његовој процени тежи и старији, да је знао да је оштећени био у видно алкохолисаном стању, што је закључио по његовом понашању и по мирису алкохола, али првостепени суд правилно налази да није доказано да је ударац оштећеног у главу био последица одбијања истовременог противправног напада од стране оштећеног, већ свесно и вољно наношење повреде оштећеном, па су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног којима се истиче да је окривљени поступао у нужној одбрани. Првостепени суд је такође прихватио налаз и мишљење судског вештака др Драгана Јечменице, као и његов исказ, јер је исти у сагласности са обдукционим записником од 26.07.2022. године и исказима сведока, па је правилно утврдио врсту и тежину насталих повреда, а што се тиче механизма настанка повреде суд није прихватио одбрану окривљеног у односу на механизам настанка повреде, већ је прихватио исказ судског вештака др Драгана Јечменице да је окривљени нанео повреду оштећеном дланом отворене десне шаке, тј. њеним горњим делом, при чему је код удара шака била савијена према горе, те је једновремено са повредом носа оштећеног дошло до настанка прелома шиљатог наставка доњег крајка десне лактичне кости окривљеног, што је у сагласности са налазом лекара ВМА од 10.07.2022. године, па је првостепени суд нашао да окривљени јесте ударио оштећеног критичном приликом на начин како је описано у изреци првостепене пресуде, односно снажним ударцем дланом отворене десне шаке у пределу лица, од ког ударца је оштећени пао, а што је прихватио и овај суд, наставши да је у односу на кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ правилно првостепени суд утврдио и чињенично стање, па су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање и у односу на кривично дело члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ из одбране окривљеног и исказа оштећеног ЖЖ, а да је оштећени ЖЖ задобио лаку телесну повреду у виду огуљотине коже у пределу десне надлактице, која је настала као последица дејства тупине механичког оруђа, суд је утврдио на основу исказа судског вештака Драгана Јечменице, који је суд у целости прихватио као дат у складу са правилима струке и науке и који је у складу са извештајем Дома здравља “Др Ђорђе Ковачевић” од 10.07.2022. године. Што се тиче средства и механизма настанка повреде код оштећеног ЖЖ, првостепени суд је имао у виду исказ оштећеног, који је детаљно образложио и који је прихватио као јасан и прецизан, налазећи да је у складу са исказом судског вештака др Драгана Јечменице, који је изјавио да локализација и карактер повреде упућује на закључак да је иста могла настати на начин како је то навео оштећени, односно да је повреда могла настати услед контакта оквира врата моторног возила са десном руком именованог, па суд није прихватио одбрану окривљеног, који је навео да је оштећени изашао из аута и до појаса ушао кроз прозор његовог аута, јер је хтео да извади кључ, због чега је он убацио возило у брзину и наставио пут, те осим наведеног није имао никакав контакт са оштећеним ЖЖ, да би накнадно током поступка навео да га је оштећени наведеном приликом својом десном подлактицом држао за возачево седиште, док је својом левом руком покушавао да узме кључ, да никако није могао да се ослободи и да је тек када је дао гас почео да одустаје и да се повлачи из аута, тако да када је он дао гас, оштећени је био цео ван аута. Дакле првостепени суд је из исказа судског вештака и исказа оштећеног несумњиво утврдио да је средство којим је нанета лака телесна повреда оштећеном ЖЖ било возило у покрету, односно оквир врата моторног возила којим је управљао окривљени, а које возило је приликом давања гаса од стране окривљеног, док је рука оштећеног још била у возилу, било средство погодно да тело тешко повреди.

По оцени овог суда правилно је дакле првостепени суд на основу свих напред наведених доказа утврдио чињенично стање у односу на оба кривична дела и правилно нашао да је окривљени извршио инкриминисане радње за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, при чему је довољно расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак је дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд. Како се жалбеним наводима браниоца окривљеног којима се оспорава утврђено чињенично стање не указује на постојање неких чињеница и околности које би довеле у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се износи сопствена оцена изведених доказа, то је овај суд нашао да су исти неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ, а који жалбеним наводима браниоца окривљеног нису доведени у сумњу.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју

ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена. Тако је од олакшавајућих околности на стани окривљеног ценио чињеницу да се ради о младом лицу, које се коректно држало током целог поступка, а од отежавајућих околности је ценио његову ранију осуђиваност. Међутим, основано се жалбом јавног тужиоца указује да је првостепени суд пропустио да примени одредбе кривичног закона из члана 67 став 1 КЗ, којима је прописано да ће суд опозвати условну осуду ако осуђени у време проверавања учини једно или више кривичних дела за које је изречена казна затвора од 2 године или у дужем трајању. Наиме, из списка предмета произилази да је пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр.537/19 од 20.10.2020. године окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 204 став 1 КЗ тачка 1 КЗ на условну осуду у трајању од 1 године, са роком проверавања у трајању од 3 године, а који услов је трајао до 20.10.2023. године, па како је у време проверавања, односно 10.07.2022. године окривљени у овом кривичном поступку учинио нова кривична дела, од којих му је за кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ утврђена казна затвора у трајању од 3 године, то има услова за примену одредбе члана 67 став 1 КЗ. Стога је овај суд, усвајањем жалбе јавног тужиоца, сходно одредби члана 67 КЗ, опозвао условну осуду из претходно наведене пресуде, те је узео као утврђену казну затвора у трајању од 1 године, при чему је задржао као правилно утврђену казну затвора за кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ у трајању од 3 године и задржао као правилно утврђену казну затвора за кривично дело из члана 122 став 2 у вези става 1 КЗ у трајању од 1 године, па је осудио окривљеног на јединствену казну у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време provedено у притвору ближе означено у изреци првостепене пресуде. Имајући у виду околности под којима су кривична дела извршена и степен кривице окривљеног по оцени овог суда изреченом јединственом казном затвора у потпуности ће се остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ. Имајући у виду наведене разлоге, то су жалбени наводи браниоца окривљеног који се односе на одлуку о кривичној санкцији оцењени неоснованим.

По оцени овог суда основани су и наводи жалбе јавног тужиоца који се односе на одлуку о трошковима кривичног поступка. Наиме, одредбом члана 264 став 1 ЗКП прописано је да када суд окривљеног огласи кривим изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка. Имајући у виду чињеницу да је окривљени у истрази дао податке да је запослен са примањима од око 50.000,00 динара и да је власник аутомобила "Fiat Stilo", 2002. годиште, да је радно способан, то је нејасно на основу чега првостепени суд наводи да је окривљени незапослен, да се издржава од повремених послова, па како окривљени живи са мајком која има примања, а током поступка је изјавио да није ожењен и нема децу коју би био дужан да издржава, то по оцени овог суда нема чињеница које би указивале да стоје околности које указују да би плаћањем трошкова поступка било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је дужан да издржава, па је овај суд, усвајањем жалбе јавног тужиоца, преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што је окривљеног обавезао да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 457 и 459 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Ирена Јушковић,с.р.

Председник већа-судија
Здравка Ђурђевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић